

Kedves Testvérek!

KÖZÉPPONT. A feltámadás ünnepén vagyunk most együtt, sok örömmel és reménységgel telünk meg ilyenkor. Az idő középpontjába tekinthetünk, amikor is Krisztus feltámadt. Minden ide mutat a Szentírásban, olyan ez, mint egy célba érkezés, fókusz megtalálása.

A LÉNYEG. A feltámadás hitének lényege, hogy Isten elfogadta Krisztus engesztelő áldozatát, feltámasztotta a halálból. Az ő feltámadása pedig a mi feltámadásunknak is bizonyos záloga. Aki ebben hisz, az keresztyén ember, ez hitünk lényege.

ÜNNEPI RÍTUSOK. Itt vagyunk az ünnepben. Eszünkbe jutnak a megszokott képek, élünk a különféle rítusokkal is, hogy felidézzük, megéljük, ami történt. Ismert a szereposztás: a nagyhét eseményeinek, a feltámadás reggelének évről-évre ugyanazok a szereplői, ugyanazok az állomások is az ünnepben. És így is van ez jól: ezeket az arcokat látjuk, ezeket az eseményeket éljük újra az ünnepben.

HIÁNY. Húsvét öröme – a feltámadás öröme van most közöttünk, és ez jön ki a történetekből is, mégis, nem teljes a kép! Az ünnep fényét átélve tegyük fel a kérdést, hol van ez az árnyék? Amiről nem beszélünk: például a kétségeink, a kérdéseink, félelmeink, hogy igaz-e ez az egész? Illetve akiről nem beszélünk: Júdás, aki kellemetlen, bár szükséges epizódszereplője a történetnek.

VÖRÖS POSZTÓ. Júdás: miért is kellene beszélünk róla? Miért fontos egyáltalán? Kellemetlen, mi dolgunk van vele? A leggyakoribb hozzáállás, hogy lám-lám, ez az, amikor valaki rossz útra tér és eléri az ítélet. A kárhozat gyermeke: így járt. Sőt, megérdemelte, hiszen lehet-e szörnyűbb tett, mint elárulni a Megváltót magát?

Teológiai válaszaink is lehetnek minderre: Szükség volt rá, de jaj annak, aki ezt megtette... Valakinek meg kellett tennie, így ne rugózzunk ezen, szükséges rossz az ő személye. Ami biztos, hogy sok spekulációra adhat okot Júdás személye... az is biztos, hogy KIVÁLÓ projekciós felület: lehet gyűlölni, utálni, megvetni, szánni, sajnálni, lehet átkozni is...

A NAGY KÉRDÉS. Miért van leírva mindez? Mire tanít Isten ezen keresztül? És főként, miért foglalkozunk vele feltámadás ünnepén?

A KULCS, amit tanulhatunk, ami igazán érdekes: mit jelent kimaradni? Hogy lehet Jézus mellett kimaradni? Ezt azért létfontosságú látnunk és értenünk, mert csak így válhat igazán fontossá a Jézussal való élet, a Benne való hit.

KULTÚRÁNK: Kimaradni tragédia!

A közeg, amiben élünk, afelé visz minket, hogy ne akarjunk semmiből sem kimaradni. Hihetetlen pörgésben vagyunk emiatt, hiszen fizikailag lehetetlen mindenhol jelen lenni, és csak nagy erőfeszítések árán lehet nagyjából reagálni erre az igényre, erre a vonzásra. Észrevettétek már, hogy mennyire általános, hogy konferenciákon, képzéseken, fontos alkalmakon is később jövünk, előbb megyünk. Mert ez ad kis szabadságot, fellélegzést, mert iszonyatos a nyomás: ott kell lenni „mindenhol”... Természetesen kapcsolódik mindehhez egy jó adag szorongás is: ha nem vagyok ott valahol, kimaradok, és akkor mi lesz...

KIMARADNI VALAMIBŐL. Ez különösen félelmetes lehet a számunkra. És Isten ismeri a szívünket, ezért is reagál arra, amiben vagyunk.

HOGY LEHET HÁT KIMARADNI? Ha Júdásra fókuszálunk, akkor könnyen azt mondhatjuk, azért maradt ki, mert ő volt az áruló. Ez azonban kevés, hiszen Péter is az volt: nyilvánosan tagadta meg a Mestert, mégis volt neki út, megtérés, menekülés. Júdás is úgy tűnik, megbánta a tettét... mi volt hát a baj?

1. Rossz képe van Jézusról (fegyveres felszabadító?)

Annyira érthetetlen, hogyan is történhetett mindez? Elhívta őt is Jézus, ott volt vele végig. Neki is adott hatalmat, mikor kiküldte a tanítványait, tehát átélte Isten országának valóságát. Az ő lábát is megmosta az Úr. És nem utolsó sorban közeli, bizalmas kapcsolatban volt vele, hiszen a Mester megengedi, hogy megcsókolja őt.

Sokféle választ adhatunk erre, az egészen leegyszerűsítőől a teljes összeegyeztethetlenségig. A legvalószínűbb, hogy egyszerűen másnak képzelte Jézust, másnak látta őt, mint aki Ő volt valójában. Végig egy elvárt képet vetített rá. A legnagyobb elcsúszás ebben van: más kép, más elképzelés, hogy ki is a Messiás és mit kellene tennie. Erősebb ez annál, mint amit kijelent, amit Ő mond magáról. A tanítványi kör is sokféle volt, de bizony ebben is hasonlóak voltak: valami mást vártak Jézustól.

Vele él, látja őt, mégsem képes elengedni, amit beleneveltek, vagy amire ő vágyott: a harcos képét, a hadvezérét, aki megszabadítja Izraelt. És mikor ez nem vált be, jött a harag, a csalódás és talán ebben a légkörben született meg az árulás gondolata. Ennyi sajnos elég. Nagy váradalmak, felbuzdulás (emberi módon), aztán nagy csalódás. Az álmokban és emberi reménységekben csalódunk, csak ezért nem érdemes Istent okolnunk... A helyzet azonban nem ettől lesz végzetes, hiszen a tanítványok közül többen csalódtak hasonló váradalmaikban...

2. Rossz helyről vár feloldozást

A felolvasott Igében láthatjuk Júdást, amint megbánva tettét, felismerve súlyát visszamegy a főpapoknak és vissza akarja adni a pénzt. Rászakad mindaz, amit tett és a legnagyobb autoritáshoz, a főpapokhoz megy, mert ők, csak ők oldozhatják fel...

De nem kap feloldozást. Azt mondják neki: „Mi közünk hozzá, hogy megbántad?” Egyszerűen felhasználták céljaik elérése érdekében. S mikor ez világossá válik Júdásnak, rászakad mindaz, amit tett.

Testvérek, ezt a pillanatot ragadjuk most ki és fordítsuk magunk felé: hová megyünk bocsánatért, és kitől várjuk a feloldozást. Egyszerűnek tűnik, de komoly kérdés. Büntudatot érzünk sokszor és szeretnénk, ha emberek feloldoznának (akár anélkül, hogy tényleg megbánnánk, vagy változni akarnánk). És ezért szenvedsz és lehet, a legvégsőbbig is eljutottál már, hogy semminek nincs értelme... De nem adod fel és loholsz mások szeretetért és megbocsátásáért.

Úgy mondom ezt, hogy igaz, hogy rendezni kell egymással is, amit lehet, de megbocsátás, igazi, lényegi, valódi megbocsátás Istentől jön, Jézus Krisztus áldozatáért. Egyedül Nála van, egyedül Tőle jön...

3. Beszükül és elhiszi, hogy nincs tovább

Az előbb említettem már, hogy Júdás ebben az összeomlásban beszükül és véget vet az életének. Pedig ha vár, egyszerűen kivárja a feltámadás reggelét, a feltámadott bizonyára neki is felfedte volna titkát és lett volna bűnbocsánat még a legsúlyosabb tetteire is. Csak várnia kellett volna – érzitek ennek a súlyát?

Hadd hirdessem a húsvéti örömhírt most neked, Testvérem, aki talán épp most vagy, vagy eljutottál többször is a beszükülésnek különböző szintjére és elkeseredettségébe: győzött a júdabeli oroszlán, a Királyok Királya!

Isten munkálkodik... és ha süllyednél vagy teljes reménytelenségben is lennél: Várj! Isten megszabadít, bármilyen hihetetlen is! Hidd el, előfordul, hogy küzd még keresztyén ember is öngyilkos gondolatokkal... nem vagy elveszett, mert ilyet gondolsz, vagy annak érzed magad. Hirdetem az evangéliumot, hogy Jézus Krisztus él és legyőzte a halált: az egy nap ránk váró halál felett is úr (akkor is, ha át kell mennünk minden élők útján). És úr a bennünket környékező, kísértések idején is. Szeret és nem mindegy neki, ki vagy, hogy vagy...

4. Az elveszett fiú

Igen, igaz az evangélium, hogy ez az utunk, mert Ő megtart. A Főpapi imádságban mondta ezt Jézus: megtartottam, akiket rám bízál, Atyám... és mégis, ott is hozzáteszi: „...senki sem kárhozott el közülük, csak a kárhozat fia, hogy beteljesedjék az Írás.” Jn 17, 12

Mit kezdünk hát ezzel? A szó, amit Jézus használ a „kárhozat fiá”-ra, az „apollümi”, ami nem a kárhozatot jelenti, hanem ugyanazt az elveszést, mint a tékozló fiú esetében. Egy és ugyanaz a szó. Vagyis Júdást ebben az értelemben tékozló fiúnak tekinthetjük. Aki a Szentírás tanúsága szerint nem tért haza. És ezt vegyük olyan komolyan, amennyire csak lehet: igen, ott áll előttünk a tékozló fiú csodálatos példázata a happy end-del, mert a fiú hazatér. Ez pedig itt az ellentétpárja: az, amikor nem tér haza, mert így dönt.

Húsvétkor, feltámadás reggelén azt gondolom, Jézusnak fáj ez a hiány, amit nem lehetett visszafordítani. Ez a tékozló fiú már nem fog hazatérni. De a többi még lehet. És ezek vagyunk mi, Rád és rám vár most Jézus: konkrétan, nekünk akar örülni! Azért van előttünk a Szentírásban Júdás története, hogy ez figyelmeztessen és emlékeztessen rá, hogy el lehet veszni, de már nem kell! Először, vagy újra, de gyere, mert vár az Atya: itt és most. Feltámadt Jézus! Ne maradj ki! Válaszd az életet...!

Ámen!

Thoma László